

TEZĂUR LITURGIC
27 IULIE
SF. IOSIF IMNOGRAFUL

CANOANELE
SF. MARE
MUCENIC
PANTELIMON
TĂMĂDUITORUL
[01-08]

BIBLIOTECA AGHIORITICĂ-1937
VOLOS, 1937

27 ΙΟΥΛΙΟΣ

ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΚΤΩ ΗΧΟΥΣ

Ποίημα Ὁσίου Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου

ΗΧΟΣ Α'.

(Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' Ἀλφάβητον, ἐν δὲ τῇ ζ', η' καὶ θ' ᾠδῇ: Ἀδτη ᾠδή, Ἰωσήφ.)

ᾠδὴ α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Ἄει παριστάμενος σὺν παρρησίᾳ, τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος Ἀθλητὰ μακάριε, καταπεμφθῆναι ἡμῖν, ἀμαρτημάτων ἰλασμόν, Χριστὸν ἰκέτευε.

Βασάνους ὑπέμεινας Παντελεῆμον, τῷ θείῳ φλεγόμενος τοῦ Δεσπότη ἔρωτι, ὄν καθικέτευε, πάσης στενώσεως ἡμᾶς, ἀπολυτρώσασθαι.

Γνωρίσας τὸν κτίσαντα τῇ ἐπικλήσει, τῇ τούτου θεόληπτε νεκρὸν ἐξανέστησας· ὄθεν κραυγάζω σοι· τὴν νεκρωθεῖσάν μου ψυχὴν, εὐχαῖς σου ζώωσον.

Θεοτοκίου.

Δεσπότην κυήσασα καὶ Βασιλέα, ἀπάσης τῆς κτίσεως Παναγία Δέσποινα, ἐπιτυχεῖν ἡμᾶς, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀει ἰκέτευε.

Ὁδὴ β'. Πρόσεχε οὐρανέ.

Ἐνέκρωσας τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, νεκρὸς γενόμενος, διὰ Κύριον μάκαρ, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Ζάλης τε καὶ τρικυμίας πταισμάτων, ἡμᾶς διάσωζε, Ἰησοῦν ἱκετεύων, παμμάκαρ τὸν εὐσπλαγχνον.

Ἦθλησας καὶ νομίμως ἐστέφθης, Παντελεῆμον σοφέ, καὶ Ἀγγέλων χορείαις, συνήφθης γενόμενος.

Θεοτοκίου.

Θηλάσασα τοῦ παντός τὸν τροφέα, Θεοχαρίτωτε, τοῦ ψυχοφθόρου λιμοῦ με, πρεσβείαις Σου λύτρωσαι.

Ὁδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ἰσχυῖ Μάρτυς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῆς σαρκὸς ξεσμοῦς ἐκαρτέρησας, καὶ ἀναπτόμενος πυρί, τῆς Αὐτοῦ ἀγαπήσεως, τῶν λαμπάδων πυρακτώσεις, χαλεπὰς καθυπέμεινας.

Κατατεινόμενον ταῖς μάστιγι, καὶ ἀνηλεῶς σπαραττόμενον, ἐπιφανεῖς ὁ Λυτρωτής, ἐνίσχυέ σε ἔνδοξε, ὄν ἱκέτευε φωτίζεσθαι, ἡμῶν τὰ νοήματα.

Λαμπτήρ ὀλόφωτος γενόμενος, ἰαμάτων θείαις λαμπρότησι, φωταγωγεῖς τοὺς ἐν νυκτί, νοσημάτων ὑπάρχοντας, καὶ διώκεις τῶν δαιμόνων, τὴν ἀκλὺν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίου.

Μετὰ τὸν τόκον ἀδιάφθορος, ὡς πρὸ τόκου μένεις πανύμνητε, τὸν Ποιητὴν γὰρ τοῦ παντός, ὑπὲρ νοῦν ἐσωμάτωσας, διασώζοντα ἡμᾶς, ταῖς μητρικαῖς ἱκεσίαις Σου.

Ὁδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Νοῖ λελαμπρυσμένος, ἐπέβης τῇ πυρᾷ δροσισιῶ τῆς χάριτος εὐρῶν ἀναψυχῆν, Παντελεῆμον· διὸ πηγάζεις ἀπαύστως, ρεῖθρα θαυμάτων καὶ φλογμὸν ἀρρώστημάτων, παύεις τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ἐεόμενος τὰς σάρκας, ὑπέφερες σοφέ, καὶ τηγανιζόμενος ἐνθέῳ δροσισιῶ, ἔμεινας σῶος καὶ ἀπαρασάλευτος μάκαρ· διὸ βοῶμεν ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ῥῦσαι, θλίψεως εὐχαῖς σου πανόλβιε.

Οὐκ ἔσεισε τὸν πύργον, τῆς θείας σου ψυχῆς, πονηραῖς προσρήξεσιν ὁ δόλιος ἐχθρός, Παντελεῆμον, ἀλλ' ὥσπερ πάσχοντος ἄλλου, τὰς τῶν βασάνων ἐκαρτέρεις τρικυμίας, χάριτι Θεοῦ κρατυνόμενος.

Θεοτοκίου.

Παλάτιον ἐδειχθης, καὶ θρόνος Θεοῦ, καὶ σκηνὴ ἀμόλυντος καὶ πύλη νοητῆ· δι' ἧς διήλθε ὡς οἶδεν, ὁ μόνος Λόγος Θεοκυῆτορ, καὶ ἐξῆλθεν ἀπορρήτως, σώζων διὰ Σοῦ τὸ ἀνθρώπινον.

Ὁδὴ ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον.

Ῥεῦσαν ἐν γῆ τὸ σῶμά σου Ἄγιε, ταύτην ἡγίασεν, ἀλλ' ἰκέτευε τὸν ὑπεράγαθον καθαγιαῖσαι, νῦν τοὺς ἐν ἀγίῳ σε, ναῶ μακαρίζοντας.

Στρατὸς οὐράνιος ἐπεκρότησε, τῇ τελειώσει σου, μεθ' οὗ αἶτησαι ἡμῖν δεόμεθα, Παντελεῆμον χάριν τε καὶ ἔλεος, καὶ βίου διόρθωσιν.

Τὸν ἐσβεσμένον μου λύχνον ἄναψον, ταῖς παρακλήσεσι, καὶ μεσιτεῖαις σου, θεομακάριστε Παντελεῆμον, ὅπως ὡς προστάτην μου, αἰ μακαρίζω σε.

Θεοτοκίου.

Ἕμνολογίαις Σε θείαις γεραίρομεν, ἄκραντε Δέσποινα, καὶ δεόμεθα φρούρει περίσωζε, παντοίας βλάβης καὶ τῆς ἀμαυρώσεως, ἡμᾶς μεσιτεῖαις Σου.

Ῥδὴ στ'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Φωτισμοῦ πνευματικοῦ, ἐν μύσει τοῦ Χριστοῦ, γεγονὼς φωταγωγεῖς, τὸν Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πανόλβιε, Μαρτύρων κλέος, ἀναδησάμενος.

Χαριστήριον ᾠδὴν, ἀπεδίδως τῷ Θεῷ, εἰς βυθὸν ἀπορρίψεις, καὶ σωθεῖς ἀγγελικαῖς, πανεύφημε, ἐπιστάσιαις· ὅθεν τιμῶμέν σε.

Ψυχοφθόρων ἐκ παθῶν, καὶ ἀνθρώπων πονηρῶν, τρικυμίας λογισμῶν, καὶ γεένης τοῦ πυρός, πανόλβιε, Παντελεήμων, ἡμᾶς διάσωσον.

Θεοτοκίου.

Ὡς ὡραία καὶ καλή, ἀληθῶς ἐν γυναιξίν, ὑπὲρ πάντας τοὺς βροτούς, τὸν ὡραῖον ἐν γαστρὶ, συνέλαβες, καὶ ὑπὲρ λόγον, ἀγνὴ ἐκύησας.

Ῥδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδας.

Ἀγαλλομένη ἐνδοξε ψυχῇ, τεινόμενος ἔφερεις, τροχῶν τὰ δυσχερῆ, ἐξ ὧν Θεός σε παραδόξως σώζει,

εις πιστῶν βεβαίωσιν, τῶν καθορῶντων τὰ σα
ἀνδραγαθήματα.

Ἐπὲρ Χριστοῦ θηρίοις ἐμβληθεῖς, διέμεινας, ὃ
Παντελεῆμον ἀσινῆς, ἀλλ' ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει
Μάρτυς, ὅπως λυτρωθῆμεν, ἀπὸ ἐχθρῶν πονηρῶν
τῶν πειραζόντων ἡμᾶς.

Τῶν προσταγμάτων φύλαξ τοῦ Χριστοῦ, γενόμενος,
Μάρτυς φυλακαῖς προσομιλεῖς, καὶ θλίψεις καὶ
πολυτρόποις ἀλγηδόσιν· ὅθεν χάριν εἴληφας, πάθη
ἰᾶσθαι ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀπὸ γῆς μετάγουσα ἡμᾶς, πρὸς οὐρανόν, κλίμαξ
μυστικὴ περιφανῶς, Σὺ εἶ ἀγνή εὐλογημένη Θεοτόκε·
ὅθεν ἀνυμνοῦμέν Σου, τὰ μεγαλεῖα ἀγνή εἰς τοὺς
αἰῶνας ἀεὶ.

Ῥδὴ η' . Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἥλιος, ἀνέτειλας σοφὴ, φωτίζων τὰ
πέρατα ἀκτίσι μυστικαῖς, καὶ λύων τὸ σκότος, τῆς
δεινῆς ἀληθῶς, εἰδωλομανίας, Παντελεῆμον μάκαρ.

Δεσμώτης γενόμενος, διέλυσας ἐχθροῦ, τὴν πλάνην
ἐν χάριτι· διό σε δυσωπῶ διάλυσον δέσιν, τῶν πολλῶν
μου κακῶν, ταῖς σαῖς μεσιτεῖαις, σοφὴ Παντελεῆμον.

Ἡρπάγης ἐν ἄρματι, ὀχοῦμενος σαφῶς, τῷ θεῷ σου
Αἵματι, καὶ χαίρων τῷ Χριστῷ, παρέστης στεφάνους,
ἀφθαρσίας λαβῶν, ὃ Παντελεῆμον, Μαρτύρων
ὠραιότης.

Θεοτοκίου.

Ίάσω τὸ σύντριμμα, ἡμῶν ὡς ἀληθῶς, τεκοῦσα πανάμωμε, τὸν πάντων ἱατρὸν· διό Σε συμφώνως, μακαρίζομεν, ἐν ἀγαλλιάσει, ψυχῆς Θεογεννήτορ.

Ῥδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρου νεφέλην.

Ῥραιοτάταις εὐκλείαις, τοῦ ἱεροῦ μαρτυρίου, ὠραιώθεις περιφανῶς, Μάρτυς Παντελεῆμον, τῷ Βασιλεῖ τῶν οὐρανῶν, ὠραίως παρίστασαι, μεθέξῃσιν, ἐλλαμπόμενος θείαις καὶ πρεσβεύων, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν.

Σὺ στερρότατη καρδιά, τοῦ μαρτυρίου τὰς τρίβους, Παντελεῆμον Ἀθλητά, ἀκλινῶς διοδεύσας, φωτῷ ἐλαίας ἐκτμηθεῖς, τὴν κάραν γεγένησαι, πανόλβιε, συμπαθῆς ἐλεήμων ἱατρούων, πᾶσαν νόσον ἐν Χριστῷ.

Ἦνθησας εὖοσμον ῥόδον, ἀθλητικοῖς ἐν λειμῶσι, καὶ εὐωδίασας τὴν γῆν, εὐωδία θαυμάτων· διὸ βῶμέν σοι σοφέ, παθῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, πρεσβείαις σου, δυσωδίας ἀτόπου καὶ παντοίων, θλιβερῶν ἐπιφορᾶς.

Θεοτοκίου.

Φρενοβλαβῶς ἀμαρτάνων, καὶ ῥαθυμῖα ἀπαύστῳ, κατακρατούμενος δεινῶς, εἰς τὸ χεῖρον προκόπτω, ἀλλὰ ἀνάνηψίν μοι δός, Θεὲ πολυέλεε δεήσεσι, τῆς ἀχράντου Μητρὸς Σου, ὅπως λάβω, τὴν αἰώνιον ζωὴν.

ΗΧΟΣ Β'.

(Ο Κανών, οὗ ἢ ἀκροστιχίς κατ' Ἀλφάβητον, ἐν δὲ τῇ
η' καὶ θ' ᾠδῇ: Ἄσμα, Ἰωσήφ.)

ᾠδὴ α'. Δεῦτε λαοί.

Ἁγιασμόν, καὶ φωτισμόν ἡμῖν αἴτησαι, παρὰ Θεοῦ
πανόλβιε τοῖς εὐφημοῦσί σε, ἱεραῖς μελωδίαις, καὶ
θεῖόν σε προσάτην καταπλουτήσασι.

Βασιλικῶν, καὶ παρανόμων προστάξεων,
καταφρονήσας ἔσπευσας, τὴν ἀδιάδοχον, οὐρανῶν
Βασιλείαν, λαβεῖν Παντελεῆμον ἀγωνισάμενος.

Γένος σοφέ, καὶ κοσμικὴν περηφάνειαν, σαφῶς
ἀπαρνησάμενος, στερρῶς ἐνήθλησας, δυσωπῶν τὸν
Σωτῆρα, τοὺς πίσει σε τιμῶντας πάντε σώζεσθαι.

Θεοτοκίου.

Δόξα πιστῶν, Θεογεννήτορ ὑπάρχουσα, τοὺς σὲ
πιστῶς δοξάζοντας, μελλούσης ποιήσον, κοινωνοὺς
εὐφροσύνης, καὶ δόξης αἰωνίου ταῖς προστασίαις Σου.

ᾠδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ἐπίστευσας Θεῷ καὶ ἐπικλήσεσιν, ἀγίαις νεκρὸν
ἐξήγειρας μάκαρ, ἀλλ' ἰκέτευε σωθῆναι με,
νεκρωθέντα παντοίοις πλημμελήμασι.

Ζωὴν ἀληθινὴν ποθῶν ὑπέμεινας, παμμάκαρ
βασάνων τὰς τρικυμίας, ἐπὶ ξύλου ἀναρτώμενος, καὶ
τὰς σάρκας σιδήρῳ δαπανώμενος.

Ἡ κρίσις ἐπὶ θύραις ἤδη πάρεστι, γρηγόρει ψυχὴ μου ἀναβοῶσα· σῶσον οἴκτειρόν με Δέσποτα, ἱκεσίαις τοῦ θείου Ἀθλοφόρου Σου.

Θεοτοκίου.

Θεὸν σεσαρκωμένον ἀπεγέννησας, Παρθένε Ὄν ἀπαύστως ἐκδυσώπει, ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνούντων Σε, προστασία τοῦ κόσμου ἀκαταίσχυντε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰερεῖον ὡς ἄμωμον, τῷ δι' ἡμᾶς, τυθέντι προσηνέχθης, ᾧ Παντελεῆμον Μάρτυς πολυάθλε.

Κατεφλέχθης τὰς σάρκας σου, ἀνηλεῶς παμμάκαρ ταῖς λαμπᾶσιν, οὐρανόθεν θείαν δρόσον δεχόμενος.

Λάμπρον φῶς μετανοίας μοι, φωτιστικαῖς εὐχαῖς σου Ἀθλοφόρε, καὶ τῶν αἰωνίων βασάνων ρῦσαί με.

Θεοτοκίου.

Μολυσμῶν ἀποκάθαρρον, πάντας ἡμᾶς παθῶν Θεογεννήτορ, τὴν τῆς ἀπαθείας πηγὴν κυήσασα.

ᾠδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Νόμον κρατύνων Θεοῦ, παρανομούντων τὰς βουλάς ἥσχυνας, καὶ ἐμβληθεὶς εἰς πέλαγος, Μάρτυς παλάμη κραταιᾶ, Χριστοῦ διεσώθης, τοῦ μόνου Θεοῦ ἡμῶν.

Ξενοπρεπῶς ἐναθλῶν, κατωκειώθης τῷ Θεῷ ἔνδοξε, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀπομαυρωθέντας, πάθει τοῦ βίου, σοφὲ φωταγωγήσον.

(Ἐλλίπει ἐν τροπάριου, τό· Ο)

Θεοτοκίον.

Παρθενομήτορ ἀγνή, τῶν Ἀθλοφόρων καλλονή πάντοτε, καταφυγή τῶν ἀμαρτανόντων, βοήθησον ἡμῖν, πελάγει τοῦ βίου, δεινῶς κινδυνεύουσιν.

Ῥδὴ σι'. Ἐν ἀβύσσῳ παισιμάτων.

Ῥώμη θεία παμμάκαρ καὶ χάριτι, μέσον τῶν θηρῶν ἐμβληθεὶς μένεις ἄτρωτος, Παντελεῆμον ἔνδοξε, ὑπὸ πάντων πιστῶς θαυμαζόμενος.

Σὲ προσάτην καὶ πρέσβυν θερμότατον, ὃ Παντελεῆμον πλουτοῦντες ῥυσθείημεν, θανατηφόρων θλίψεων, καὶ παθῶν ἀτιμίας πρεσβείαις σου.

Τὰ ἐν σοὶ θεωροῦντες θαυμάσια, πλήθη τῷ Χριστῷ Ἀθλοφόρε ἐπίστευσαν, καὶ μαρτυρίου αἵματι, τὰς ἐκεῖσε μονὰς ἐκκληρώσαντο.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ πάντων ἡμῶν τὸν πανάγαθον, Λόγον καθικέτευε Θεοχαρίτωτε, ὅπως παισιμάτων ἄφρσιν, καὶ ζωὴν ἀτελεύτητον λάβομεν.

Ῥδὴ ζ'. Ρήτορες ἀνεδείχθησαν Παῖδες.

Φλέγεσθαι δεδοκῶς σου τὰ μέλη, ὑπὲρ Κυρίου Ἀθλητά, τροχῷ ταθεὶς τε ἀδίκως, ἀγγελικῇ χειρὶ κραταιούμενος, καὶ τροποούμενος τοὺς ἀσάρκους δυσμενεῖς, μετὰ σαρκὸς παμμάκαρ.

Χάριτι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἰσχυῖ, νόσους διώκεις χαλεπὰς, Παντελεῆμον θεόφρον· ὅθεν βοῶ τὰ πάθη

ιάτρευσον τῆς καρδίας μου, δυσωπῶν τὸν ἀγαθόν, καὶ μόνον εὐεργέτην.

Ψυχὴν μου παρειθεῖσαν παντοίαις, ἐπιβουλαῖς τῶν δυσμενῶν, Παντελεῆμον ὡς πάλαι, ἐκδυσωπῶ σοφὲ τὸν παράλυτον, νῦν θεράπευσον καὶ βαδίζειν εὐσεβῶς, εὐόδωσον εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίου.

Ὡς θρόνος Βασιλέως τῶν ὅλων, πύρινος γέγονας σεμνή, ἐν ᾧ καθίσας ἀρχαίου, τοὺς γηγενεῖς ἐξέγειρε πτώματος, καὶ ἀνέπλασε, συντριβέντας χαλεπῶς, ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας.

Ὡδὴ η' . Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἀγαλλομένῳ λογισμῷ, ἐν τηγάνῳ ἐμβληθεὶς οὐ κατεφλέχθης, πυρπολούμενος Μάρτυς, τῇ ἀγαπήσει Χριστοῦ, καὶ δρόσον ἐξ ὕψους δεχόμενος· ὅθεν σε τιμῶμεν, σοφὲ Παντελεῆμον.

Στήσας ἐν πέτρα ἀσφαλῶς, ἐπιγνώσεως Χριστοῦ τοὺς πόδας Μάρτυς, πολυτρόπων βασάνων, οὐκ ἔσαλεύθης σοφὲ, δολίαις προσρήξεσιν· ὅθεν σε, ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(Ἐλλίπει ἐν τροπάριου, τό· Μ)

Θεοτοκίου.

Ἀπαγωγῆς με πονηρᾶς, καὶ ἀκάρπων λογισμῶν καὶ πάσης ἄλλης, ψυχοφθόρου ἀπάτης, Θεογεννητορ ἀγνή, ῥυσθῆναι ἀπαύστως ἰκέτευε, ὅπως Σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἵνα κερδήσης τὸν πλοῦτον, τὸν οὐράνιον Μάρτυς, ἠγήσω τὰ ἡδέα καὶ τερπνά, τούτου τοῦ κόσμου τὰ σκύβαλα, καὶ μεγίσταις ὀδύναις, σαρκὸς προσομιλήσας ἀνδρικῶς, τῷ τῶν ὅλων Δεσπότη, ὁσίως εὐηρέστησας.

Ὡς μιμησάμενος Μάρτυς, τὸν δοτῆρα ἐλέους, Χριστὸν Παντελεῆμον παρ' Αὐτοῦ, μετωνομάσθης τὸν ἔλεον, ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους, προχέων καὶ ἰώμενος σαφῶς, πᾶσαν νόσον θεόφρον, τῶν πίστει προσιόντων σοι.

Σαῖς προσευχαῖς ἡμᾶς Μάρτυς, πειρασμῶν πολυτρόπων, καὶ νόσων χαλεπῶν καὶ μοχθηρῶν, Παντελεῆμον ἐξάρπασον, δυσχερῶν τε του βίου, καὶ οὐ διαιωνίζοντος πυρός, τοὺς προστρέχοντας πίστει, τῇ σκέπη σου πανόλβιε.

Ἡ φοβερὰ τοῦ Δεσπότη, παρουσία ἐγγίζει, τί οὐ πενθεῖς ταλαίπωρε ψυχὴ; Σπεῦσον ἀνάνηψον βόησον · Ἰησοῦ ὁ Θεός μου, οἰκτείρησόν με σῶσον προσευχαῖς, τοῦ σοφοῦ Ἀθλοφόρου, ὡς μόνος ὑπεράγαθος.

Θεοτοκίου.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχω, καὶ τὴν κρίσιν πτοοῦμαι, καὶ τὰς ἀποκειμένας μοι ἐκεῖ, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, χαλεπὰς τιμωρίας· διό Σε ἀεννάως δυσωπῶ, μητρικαῖς Σου πρεσβείαις, οἰκτείρησον καὶ σῶσόν με.

ΗΧΟΣ Γ'.

(Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς κατ' Ἀλφάβητον, ἐν δὲ τῇ
η' καὶ θ' ᾠδῇ: Ἔπος, Ἰωσήφ.)

ᾠδὴ α'. Τεμνομένην θάλασσαν.

Ἀληθῆ σε Μάρτυρα, τοῦ Σωτῆρος Παντελεῆμον,
ἐνδοξε πεφυκότα, γνόντες πιστοὶ πάντες εὐσεβῶς, ὑπὸ
τὴν σκέπην σου τὴν θερμὴν, προστρέχομεν καὶ
βοῶμεν· πάσης ἡμᾶς ῥῦσαι κακώσεως πρεσβείαις
σου.

Βασιλέα ἡσχυνας, ἀνομοῦντα καὶ βασιλείαν,
εὔρηκας τὴν ἀγήρω, ὑπὲρ Χριστοῦ πόνους ἐνεγκών,
Μάρτυς ἀήτητε· Ὅν δυσώπει πάντοτε, πάντα πόνον
ἀποκροῦσαι, ἐνδοξε τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Γεγηθῶς ἐχώρησας, πρὸς βασάνους Παντελεῆμον,
ἐνδοξε καὶ καθεῖλες, τοῦ δυσμενοῦς πᾶσαν τὴν ἰσχύν,
τὴν ψυχολέτειραν, οὗ τῆς βλάβης λύτρωσαι, καὶ
ἐνέδρας πάντας ἡμᾶς πρεσβείαις σου θεομακάριστε.

Θεοτοκίου.

Δανιήλ Σε ἔβλεψεν, ὄρος πάλαι Θεοκυῆτορ,
Δέσποινα ἐξ οὗ λίθος ἀποτιμηθεὶς, πᾶσαν συντριβὴν
σαφῶς εἰργάσατο, τῶν ξοάνων ἄκραντε τῆς ἀπάτης καὶ
συντριβέντας ἅπαντας, ἡμᾶς ἀνέπλασεν.

ᾠδὴ γ'. Τόξον ἔθραυσας ἐχθρῶν.

Ἐπικλήσει θεϊκῆ, νεκρὸν σοφὸν ἐξήγειρας, καὶ
προσηλθες χαίρων τῷ Χριστῷ ἀδιστάκτῳ λογισμῷ,
Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Ζάλης λύτρωσαι ἡμᾶς, ἁμαρτιῶν καὶ θλίψεων καὶ κινδύνων, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς πλουτοῦντάς σε αἰεὶ, πρέσβυν ἀκαταίσχυντον.

Ἦμβλυνας τοῦ πονηροῦ, τὰ τῆς κακίας ἔνδοξε Μάρτυς βέλη, πόνοις ἱεροῖς, ἐξ ὧν λύτρωσαι ἡμᾶς, πίστει δυσωποῦντάς σε.

Θεοτοκίου.

Θέλων ᾤκησε τὴν Σὴν, ὁ παντοκράτωρ Κύριος Θεοτόκε, μήτραν καὶ τεχθεὶς, ἀναγέννησιν ἡμῖν, θείαν ἐδωρήσατο.

Ῥδὴ δ' Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Ἰασαι ἡμῶν, τὰς ψυχὰς Χριστὲ καὶ τὰ σώματα, ταῖς Παντελεήμονος εὐχαῖς, τοῦ Σοῦ γνησίου Λόγε θεράπωντος, καὶ τυχεῖν εὐόδωσον τῶν ἀγαθῶν Σου, μόνε πολυέλεε.

Κόσμος Ἀθλητῶν, ἀληθῶς ἐδείχθης καὶ καύχημα, τοὺς γὰρ σπαραγμοὺς τῶν σῶν μελῶν, Παντελεῆμον χαίρων ὑπέμεινας, νευρούμενος χάριτι τοῦ ἀθλοθέτου· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, κοσμικῶν σκανδάλων πρεσβείαις σου, αἴτησαι ἡμῖν ἁμαρτιῶν, παντοδαπῶν παμμάκαρ συγχώρησιν, καὶ βίου διόρθωσιν τοὺς σὲ προστάτην, μέγιστον πλουτήσαντας.

Θεοτοκίου.

Μόνη γυναικῶν, μετὰ τόκον ἄφθορος μείνασα, μόνη τὸν τροφέα τοῦ παντός, Παρθενομητορ γάλακτι ἔθρεψας· ὅθεν Σε δοξάζομεν καὶ κατὰ χρέος, πίστει μακαρίζομεν.

Ὁδὴ ε' . Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας.

Ναὸς ἡγιασμένος, τοῦ παναγίου Πνεύματος γεγένησαι, καὶ ναοὺς εἰδώλων εἰς γῆν κατέαξας, παμμάκαρ Παντελεῆμον· διὰ τοῦτο ἐν τῷ θείῳ σου ναῶ, πόθῳ σε ὑμνοῦμεν, πρεσβείαις σου σωζόμενοι.

Ξεώμενος τὰς σάρκας, καὶ ταῖς λαμπάσι, μάκαρ φλογιζόμενος, δρόσον ὑπεδέξω Χριστὸν τὸν Κύριον, φανέντα Παντελεῆμον, καὶ σβεννύοντα τὴν φλόγαν τοῦ πυρός, καὶ τῆς σῆς καρδίας, τὸν ἔρωτα ἀνάπτοντα.

Οἱ πλάνης σκοτισθέντες, σοῦ καθορῶντες Μάρτυς τὰ θαυμάσια, φῶς θεογνωσίας καθυποδέχονται· διό με ταῖς ἁμαρτίαις σκοτιζόμενον, καταύγασον εὐχαῖς, καὶ πρὸς μετανοίας, τὰς τρίβους καθοδήγησον.

Θεοτοκίον.

Παλάτιον ἐδείχθης, τοῦ Βασιλέως πάναγνε ὀλόφωτον, καὶ πύρινος θρόνος ἐν ᾧ ἐκάθισε, καὶ πάντας ἐκ τῆς ἀρχαίας καταπτώσεως, ἐξήγειρε βροτούς, τοὺς ἐν κατανύξει καρδίας, Σὲ δοξάζοντας.

Ὁδὴ στ' . Ἄβυσσος ἐσχάτη ἁμαρτιῶν.

Ῥεῦσάν σου τὸ αἷμα ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς ἀσεβείας ποταμοὺς ἀπεξήρανες, καὶ πιστῶν κατήρδευσας τὰς καρδίας πανεύφημε, τῶν τιμώντων σου τὰ σεπτὰ προτερήματα.

Στόματα ἐνέφραξας τῶν θηρῶν, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ πανσεβάσμιε, καὶ τὰς μύλας ἔθλασας τῶν λεόντων, ὧν ῥῦσαί με τῆς κακώσεως, μεσιτείαις σου Ἄγιε.

Τείναντες τροχῶ σε οἱ δυσμενεῖς, ἐκτεταμένην εἰς Χριστὸν τὴν διάνοιαν, κεκτημένον ἔχοντα, οὐδαμῶς παρεσάλευσαν ἀοίδιμε, τῶν Ἀγγέλων ἰσότημε.

Θεοτοκίου.

Ὑμνοις Σε τιμῶμεν θεοπρεπῶς, οἱ σεσωσμένοι διὰ Σοῦ καὶ δεόμεθα, Θεοτόκε Δέσποινα ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε, ὅπως εὐρώμεν, τὴν ἐκεῖθεν παράκλησιν.

ᾠδὴ ζ'. Τὸ πρὶν εἰκόνι.

Φωτοφανίαις μυστικαῖς, τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος, Ἀθλητὰ πανασίδιμε, τῶν βασάνων παρέδραμες τὸ σκότος, ἀναμέλπων· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Χαίρων ὑπῆλθες Ἀθλητὰ, λεβήτων τὰ βράσματα, θείαν δρόσον δεχόμενος, ἀλλ' αἰτοῦμεν πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ἀπολύτρωσαι ἡμᾶς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις.

Ψάλλων Θεῶ τὸν ἱερόν, ἀγῶνα διήνυσας, ἀλλ' αἰτοῦμέν σε Ἄγιε, τοὺς εἰς δόξαν Θεοῦ ἀθροιζομένους, καὶ τιμῶντάς σε, παντοίας ρῦσαι βλάβης.

Θεοτοκίου.

Ὡς πλατυτέρα οὐρανῶν, Θεὸν ἀπεκύησας, τὸν ἐν πᾶσιν ἀχώρητον, Ὃν δυσώπει, στενοχωρίας πάσης ἐκλυτρώσασθαι, ἡμᾶς Θεογεννήτορ.

ᾠδὴ η'. Βαβυλωνία κάμιнос.

Ἐν φυλάκῃ βληθέντος σου, ἔχαιρες τῷ πνεύματι, Μάρτυς οἶα φύλαξ τῶν Χριστοῦ ὑπάρχων διατάξεων, καὶ λύων τοῖς δεσμοῖς σου πᾶσαν κακίαν ἐχθροῦ καὶ βοῶν· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Πυρὶ ἀναφλεγόμενος, θείας ἀγαπήσεως, πῦρ οὐκ ἔδειλίασας σοφέ, πάντοθεν καιόμενος, ἀλλ' ἐβόας ἀπαύστως, Χριστῷ γηθόμενος· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὁ τοῦ Τυφλοῦ τὰ ὄμματα, Μάρτυς δι' ἐντεύξεως, πάλαι ἀνοίξας, τῆς ἐμῆς καρδίας οὖν τὰ ὄμματα, ταῖς σαῖς Παντελεῆμον εὐχαῖς διάνοιξον, ὅπως βλέψω τὸ φέγγος, τὸ θεῖον καὶ ζήσομαι.

Θεοτοκίου.

Σωματωθεὶς ὁ Κύριος, ἐκ Σοῦ παναμώμητε, ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ γῆς, ἀγνωσίας λυτρούμενος, καὶ πᾶσιν ἐπιλάμπων τὸ φῶς τῆς γνώσεως, Ὅν ὑμνοῦντες Παρθένε, Σὲ νῦν μακαρίζομεν.

Ῥδὴ θ'. Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει.

Ἰερῶς τοὺς ἀγῶνας διήνυσας, συγκινήσας τοὺς λαοὺς, οἷς ἐτέλεις αἰίδιμε θαύμασι, προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ, καὶ Μαρτύρων στεφάνους ἐν Πνεύματι δέξασθαι, μεθ' ὧν τιμῶμέν σε, ὃ Παντελεῆμον, πιστῶς μεγαλύνοντες.

Ὡς θερμὸς σου ὁ ζῆλος τῆς πίστεως, Ἀθλοφόρων καλλονή, δι' οὗ πῦρ ἀσεβείας κατέσβεσας, καὶ λαμπτήρ κοσμοφανῆς, ἐγνωρίσθης ἀκτῖνας ἐκπέμπων ἰάσεων, ὃ Παντελεῆμον τοῖς καταφεύγουσι, τῇ σκέπῃ σου πάντοτε.

Συμπαθείας ὑπάρχων ἀνάπλεως, ἐν μιμῆσει τοῦ Χριστοῦ, ἔλεεῖς τοὺς πιστῶς σοι προστρέχοντας, Ἀθλοφόρε ἀλλ' αἰτῶ, τῆς ἐμῆς ἀσθενείας, βοηθὸς

γεννήθητι, ἐπικουφίζων μου τῶν ἁμαρτιῶν μου τὸν κλοιὸν, μεσιτείας σου.

Ἡ ἡμέρα ἐγγίζει ταλαίπωρε, τῆς ἐτάσεως ψυχῆ, ῥαθυμίαν ἀπόθου καὶ βόησον, κατανύξει τῷ Χριστῷ, τῆς μελλούσης με Λόγε, ῥῦσαι κατακρίσεως, Παντελεῆμονος τοῦ Σοῦ Ἀθλοφόρου, σεπταῖς παρακλήσεσι.

Θεοτοκίου.

Φοβερῶτατος τόπος γεγένησαι, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἀγιώτατος οἶκος πανάμωμε, τοῦ οἰκήσαντος ἐν Σοί, Ὅν ἀπαύστως δυσώπει, πάσης ἡμᾶς ῥύσασθαι, βλάβης τοῦ ὄφους, καὶ τῆς ἐν γενέθῃ πυρὸς κατακρίσεως.

ΗΧΟΣ Δ'.

Ῥδὴ α'. Τριστάτας κραταιούς.

Δεσμεύσας τοῦ ἐχθροῦ, τὴν κακίαν δεσμοῖς σου, τῶν κακῶν μου τὰ δεσμά, διάρρηξον ταῖς σαῖς, δυναταῖς παρακλήσεσι, δύναμιν με περιζώσας, ἀσθενοῦντα τοῖς πάθεσιν, ἰσχυρὲ στρατιῶτα τοῦ Κτίσαντος.

Ἐνύχως κελαδῶν, ἀνομοῦντων ἐν μέσῳ, τὰ θαυμάσια Χριστοῦ, ἐνήθλησας στερρῶς, διὰ τοῦτό σου δέομαι, ἅπαν στόμα τὸ ἀδίκως, κατ' ἐμοῦ ἀνοιγόμενον, τῇ ἐν σοὶ δυναστείᾳ ἀπόφραξον.

Ἠγίασας τὴν γῆν, ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων, τοῦ Κυρίου Ἀθλητά· διό σε δυσωπῶ, τὴν ψυχὴν μου ἀγίασον, πάθεσιν ἠχρειωμένην, καὶ τὸν νοῦν φωταγωγήσον, ἀγνωσίας ὁμίχλη σκοτούμενον.

Θεοτοκίου.

Συνώθησεν ἐχθρός, συμβουλίαις ἀτόποις, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, εἰς βάραθρα κακῶν, καὶ ὄρων με αἰχμάλωτον τέρπεται ὁ δολιόφρων, Παναγία Θεόνυμφε, τῆς αὐτοῦ με κακίας ἐξάρπασον.

Ῥοδὴ γ'. Ἀφ' ὕψους κατήλθες.

Ἰσχυῖ Κυρίου, νευρούμενος σοφέ, τὸν ἰσχυρὸν κατέβαλες, ἐξ οὗ τῆς τυραννίδος με ἄτρωτον συντηρήσας, Παντελεῆμον φύλαξον, τῇ σκέπῃ σου νῦν καταφεύγοντα.

Νεκρὸν ἀναστήσας, πιστεύσας τῷ Χριστῷ, τὸν νεκρωτὴν ἐνέκρωσας, τὴν νεκρωθεῖσαν δῆγματι τοῦ ὄφεως ψυχὴν μου, Παντελεῆμον φύλαξον, πρεσβείαις σου θεομακάριστε.

Οἱ θλίβοντες μάτην, ἐχθροὶ με πονηροὶ, Παντελεῆμον Μάρτυς Χριστοῦ, ἄπρακτοι διαμείνωσι, φρουρούσης με τῆς θείας σου δυναστείας, καὶ διασωζούσης με, σῶσον ἀπήμονα.

Θεοτοκίου.

Ἰασαι ψυχῆς μου, τὰ τραύματα ἀγνή, καὶ τὰς ὀδύνας κούφισον, ἢ ἀνωδύνως τέξασα τὸν μόνον εὐεργέτην, Θεὸν Σωτῆρα, ὅπως μεγαλύνω Σε, τὴν παναμώμητον.

Ῥοδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Καθελὼν τὴν τυραννίδα τῶν ἀθέων ὡς ἔνθεος, Ἀθλοφόρος μάκαρ, τοὺς τυραννικῶς ἐπεμβαίνοντας,

καὶ ταπεινοῦντας ἀδίκως τὴν καρδίαν μου, καὶ ταπεινώσον, καὶ παντελῶς ἐξαφάνισον.

Ῥωμαλαίως προσχωρήσας πρὸς ἐπίπονα σκάμματα, ἀπενέγκω νίκος, κλέος τε παμμάκαρ αἰώνιον· διὸ τοὺς πόνους καὶ πάσας τὰς ὀδύνας μου, ἐπικουφίσον Μάρτυς Χριστοῦ, διασώζων με.

Ἀγιώτατόν σε οἶκον τῆς Τριάδος γενόμενον, νῦν ἐν οἴκῳ θείῳ, κλήσει τιμωμένῳ τιμία σου, Παντελεῆμον θεόφρον ἰκετεύομεν, οὐρανίου ναοῦ οἰκιστάς, ἡμᾶς ποιήσον.

Θεοτοκίον.

Νοεροῖς ὄμμασι βλέπων, ὁ Προφήτης κατάσκιον, Σὲ προέφη ὄρος· ὅθεν δυσωπῶ Σε πανύμνητε, πυρακτουμένην ἀτόποις πλημμελήμασι, τὴν καρδίαν μου, ὡς ἀγαθὴ ἐπισκίασον.

Ῥδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Παρατάξεις ὄλεσας, ἀσάρκων δυσμενῶν, στρατιώτης ὡς δυνατός, ὑπομείνας βάσανα σαρκὸς πανόλβιε· ὅθεν σαρκικῶν ἡμᾶς, ὀδυνῶν κουφίζεις πάντοτε.

Ἀπειλὰς οὐκ ἔπτηξας, οὐ θάνατον πικρόν, διὰ πόθον τὸν τοῦ Χριστοῦ· Ὅν αἰεὶ ἰκέτευε, ἐχθρῶν με ῥῦσασθαι ἀπειλῆς καὶ πόματος.

Νεῦσον ῥυσθῆναι ἡμᾶς, ἀπὸ παθῶν παντοίων, ἀπὸ σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος, ἀνθρώπων ἀδίκων τε, καὶ ἐκ δολίας γλώσσης, Παντελεῆμον Μάρτυς.

Θεοτοκίου.

Δέσμιον ὄντα κακοῖς, Σῆ μεσιτεία λῦσον, ἀγνή
Παρθένε ἢ τὰ ἅλута δεσμὰ διαρρήξασα, τῷ τοκετῷ Σου
μόνη, ἀεὶ εὐλογημένη.

(Οἱ ᾠδὲς σ' καὶ ζ' ἐλλίπου)

ᾠδὴ η' . Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἐδυνάμου Χριστός σε τεινόμενον, καὶ τροχῷ ὡς
κακοῦργον πεδούμενον, Παντελεῆμον ἔνδοξε· Ὄν
δυσώπει τοῦ βίου, ταῖς ἐπηρειαῖς ἐξελέσθαι με,
Μάρτυς τεινόμενον.

Χορηγὲ ἰαμάτων μακάριε, ἰατρὲ τῶν νοσοῦντων
Ἀνάργυρε, πειραζομένων ἄριστε, βοηθὲ βοηθείας,
δίδου μοι χεῖρα, ἀγαθὸν σε προστάτην πλουτήσαντι.

Οἱ ἐχθροὶ μου οἱ μάτην με θλίβοντες, μεσιτεία σου
μείνωσιν ἄπρακτοι, αἰσχύνης τε πληρούμενοι, καὶ
ῥυσθεῖην εὐχαῖς σου τῆς τούτων βλάβης,
ἀνεπαίσχυντος Μάρτυς, ὁ δοῦλός σου.

Θεοτοκίου.

Ἐπὲρ πᾶσαν ἀνθρώπων βοήθειαν, ἢ βοήθειά Σου
κυκλωσάτω με, καὶ τειχισάτω Δέσποινα, καὶ σωσάτω
δαιμόνων παρενοχλούντων, καὶ ἀνθρώπων θλιβόντων
πανάμωμε.

ᾠδὴ θ' . Εἶσα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰσχύς σοι δεδώρηται ἐχθρῷ πανεύφημε,
συμπλακέντι καὶ νενίκηκας, τοῦτον ἐν μέσῳ τοῦ

σταδίου, καὶ νίκης τὰ βραβεῖα ἀπειλήφας, τὰ θαύματα ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ἀπελαύνειν πλάνης πνεύματα.

Στήσον τῶν ἀμέτρων μου κακῶν τὸν τάραχον, Ἄθλοφόρε τὸν βαρύτατον, καὶ πειρασμῶν τὴν καταγιγίδα, καὶ σῶσον παρ' ἐλπίδα με δέομαι, τὸν πίστει προσφυγόντα τῇ σκέπῃ σου, Παντελεῆμον ἀξιάγαστε.

Ἡ σὴ τειχισάτω με ἀεὶ ἀντίληψις, καὶ δειξάτω ἀκυρίευτον, πάσης ἐχθρῶν μηχανουργίας, δαιμόνων ἐπηρείας καὶ θλίψεως, παθῶν τε ψυχικῶν τῶν θλιβόντων με, Παντελεῆμον πανασίδιμε.

Θεοτοκίου.

Φανεῖσα τῶν ἄνω Χερουβὶμ Θεόνυμφε, ὑπερτέρα ὡς κυήσασα τὸν ἐπουράνιον Δεσπότην, παθῶν με ψυχοφθόρων ἀπάλλαξον, καὶ γλώσσης με δολίας νῦν λύτρωσαι, ἵνα ὑμνῶ Σε τὴν πανύμνητον.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'.

(Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' Ἀλφάβητον, ἐν δὲ τῇ η' καὶ θ' ᾠδῇ: Ἄσμα, Ἰωσήφ.)

ᾠδὴ α'. Ἰππου καὶ ἀναβάτην.

Αἶνον συμφώνως πάντες, Θεῷ προσάξωμεν, καὶ τὸ τούτου γενναῖον, Μάρτυρα μακαρίσωμεν, ἀξίως πανάριστον, πεφυκότα πάντων τε, εὐεργέτην καὶ θεῖον πρόμαχον.

Βέλει τῆς ἀμαρτίας, κατατρωθέντα με, ἱερῶ σου φαρμάκῳ, τῶν πρεσβειῶν θεράπευσον, καὶ τυχεῖν ἰκέτευε, τῆς μελλούσης δόξης με, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ πανεύφημε.

Γνώμη ἀνδρειοτάτη, χωρήσας πανεύφημε, πρὸς βασάνους παντοίας, μετὰ Χριστοῦ νενίκηκας, Αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τῶν βασάνων ρύσασθαι, τῶν ἐκέϊσε τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Θεοτοκίου.

Δέσποινα Θεοτόκε, θεοχαρίτωτε, ἡ γαστρὶ δεξαμένη, τὸ τοῦ Πατρὸς ἀπαύγασμα, τὸν νοῦν μου καταύγασον, καὶ τοῦ σκότους λύτρωσαι, τῶν ἀκάρπων παθῶν τοῦ σώματος.

Ῥδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Ἐτμήθης τὴν κεφαλὴν, τῷ ξίφει πανεύφημε, καὶ Χριστῷ συνήφθης, τῷ γλυκυτάτῳ σου ἔρωτι, παρ' οὗ ἡμῖν σοφέ, αἴτησαι σωτηρίαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, τοῖς εἰλικρινῶς εὐφημοῦσί σε.

Ζωὴν σε κληρονομήσαι, σπεύδοντα Ἄγιε, καθορῶν ὁ πλᾶνος, κτεῖναι προείλετο· ὅθεν σοι βοῶ· τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου νεκρωθεῖσαν, ταῖς ἐπιμόνοις παραβάσεσι, ζώωσον Χριστὸν ἰλεούμενος.

Ἡ κρίσις ἀνηλεής, μὴ ἔχουσα ἔλεος, ἑαυτὴν ψυχὴ μου, πρὸ τέλους πένθησον, βόησον Κυρίῳ τῷ Θεῷ, οἰκτείρησόν με σῶσον, Παντελεήμονος δεήσεσι, τοῦ πανευκλεοῦς Ἀθλοφόρου Σου.

Θεοτοκίου.

Θανάτου και τῆς ζωῆς, ἀγνή κυριεύοντα, ὑπὲρ νοῦν
καὶ λόγον ἐκυοφόρησας, τὸν Ἐμμανουήλ· Ὃν
ἐκτενῶς, πανάμωμε δυσώπει, αἰχμαλωσίας με
λυτρώσασθαι, πάσης τῶν παθῶν τῶν θλιβόντων με.

Ῥδὴ δ' . Τὴν θείαν ἐννοήσας σου κένωσι.

Ἰλύος τῶν παθῶν με ἀνάγαγε, ὁ τὰ παθήματα
Χριστοῦ, ἐκμιμησάμενος ἔνδοξε, Παντελεῆμον εὐχαῖς
σου, καὶ λύτρωσαι μελλούσης κολάσεως.

Κατάκαρπος ἐλαία γεγένησαι, ὡς μιμησάμενος
Χριστοῦ, Παντελεῆμον τὸν ἔλεον· Ὃν ἐκτενῶς
ἐκδυσώπει, οἰκτεῖραι τοὺς ἐν πίστει ὑμνούντας σε.

Λαμπὴρ φωτοειδῆς ἐχρημάτισας, ἀνατολαῖς
φωταγωγῶν, τῶν σῶν ἀγώνων τὰ πέρατα, Παντελεῆμον·
διό με, κακοῖς με ἀμαυρούμενον φώτισον.

Θεοτοκίου.

Μαρίαν τὴν Κυρίαν τῆς κτίσεως, οἱ σεσωσμένοι δι'
αὐτῆς, εἰλικρινῶς μακαρίσωμεν· καὶ ἐκβοήσωμεν·
καῖρε, ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Ῥδὴ ε' . Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Νόσους θεία χάριτι καὶ μαλακίας σοφέ,
ἀποκαθαίρων, τὰ τῆς ψυχῆς μου πάθη, τὰ δυσίατα
θεράπευσον, θείαις πρὸς τὸν Χριστὸν δεήσεσι.

Ἐέοντες τὸ σῶμά σου οἱ ματαιόφρονες, καὶ
πυρπολοῦντες, Παντελεῆμον, Μάρτυρα εἰργάσαντο,
Χριστοῦ παθημάτων, καὶ κοινωνὸν μελλούσης ζωῆς.

Ὁλβιος γενόμενος καλῶν μεθέξει, τὴν πενομένην,
ταῖς ἁμαρτίαις ψυχὴν μου, νῦν πλούτισον, ὅπως
μακαρίζω, τὴν θεῖαν προστασίαν σου.

Θεοτοκίου.

Πύλη ἀδιόδευτε δι' ἧς διήλθε Θεός, ὑπάνοιξόν μοι,
τῆς μετανοίας, πύλας ἱκετεύω Σε, καὶ πρὸς θείας
τρίβους, τῶν ἐντολῶν ὁδήγησον.

Ὠδὴ στ'. Μαινομένην κλύδωνι.

Ῥώμη Θείου Πνεύματος, τὰς βασάνους πάσας
ἐνεγκῶν, νικητῆς γεγένησαι πανάριστος, Ἀθλοφόρε,
καὶ τῶν Ἀγγέλων συνόμιλος.

Συμπαθῆς γεγένησαι, Ἀθλοφόρε χάριν ἐκ Θεοῦ,
ιαμάτων εἴληφας ἀέναον· διὸ βοᾶ σοι· πάντα τὰ πάθη
μου ἴασαι.

Τοὺς πιστῶς ἐν οἴκῳ σου, τῷ ἁγίῳ πάντοτε σοφῆ,
συναθροιζομένους, καὶ τιμῶντάς σε, οἴκους Θείου,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἀπέργασαι.

Θεοτοκίου.

Ὑπερτέραν πέφυκας, τῶν Ἀγγέλων τέξασα Θεόν,
Παναγία Δέσποινα, ρυόμενον πάσης φθορᾶς, τοὺς
Θεοτόκον τιμῶντάς Σε.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φῶς σοι ἐξανέτειλεν, Ἀθλοφόρε ἄδυτον, τοῦ σκότους
τὸν ἄρχοντα, ἀνδρείως νικήσαντι, καὶ νῦν ἐν
εὐφροσύνῃ, τοῖς Ἀγγέλοις συγχορεύεις.

Χάριν ἡμῖν αἶτησαι, ἐξ ὕψους καὶ ἔλεος, πίστει τοῖς τιμῶσί σε, ἐν οἴκῳ ἀγίῳ σου, σοφὲ Παντελεῆμον, Ἀθλητὰ τῆς εὐσεβείας.

Ψῦξον μεσιτεία σου, παθῶν μου τὰ ρεύματα, ἄρδευσον ψυγέντα μου, τὸν νοῦν παραβάσεσι, καὶ εὐκαρπὸν με δείξον, ὅπως πόθῳ σε δοξάζω.

Θεοτοκίου.

Ῥοφθης σωματώσασα, Θεὸν τὸν ἀσώματον· ὅθεν Σε δοξάζομεν, Παρθένε πανύμνητε, Ἀγγέλων ἀνωτέρα, καὶ τοῦ κόσμου σωτηρία.

Ῥδὴ η' . Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἄπασαν πυρὰν ὑπενεγκῶν βασάνων, πρὸς θείαν ἀνάψυξιν μετῆλθες ἐνδοξε· ὅθεν βοῶ σοι· πυρός με αἰωνίου, λύτρωσαι εὐχαῖς σου, τὸν πόθῳ σε τιμῶντα.

Στόματα θηρῶν ὡς Δανιὴλ φιμώσας, ἐρρύσθης ἀπήμαντος, σθένει τοῦ Πνεύματος, Μάρτυς· διό με, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρῦσαι, ἐκ δολίας γλώττης, καὶ στόματος ἀδίκου.

Μένεις ἀκλινής, Παντελεῆμον ὅλως, πελάγει ριπτόμενος, καὶ κυβερνώμενος, θεῖον πρὸς ὄρμον τῆς ἄνω Βασιλείας· ἧς ἡμᾶς εὐχαῖς σου, ἀνάδειξον μετόχους.

Θεοτοκίου.

Ἄγιον ἀγνή, Θεὸν ἀφράστως τίκτεις, τὸν καθαγιάζοντα τῇ μεσιτεία Σου, πάντας ἀνθρώπους τοὺς Σὲ ὑμνοῦντας πόθῳ, καὶ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ'. Ἥσαϊα χόρευε.

Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν σταδίῳ καθομολογῶν, τροχῷ ἐβλήθης σοφὲ τιμωρητικῷ, τμηθεὶς δὲ τὴν κάραν σου τὴν ἱεράν, αἵμασι τὴν γῆν, πᾶσαν ἡγίασας, εὐφημοῦσαν τοὺς ἀγῶνάς σου.

Ὡς Θεοῦ τὸν ἔλεον, Ἀθλοφόρε ἐνδοξε ἀεὶ, μιμούμενος ἔλεεις τοὺς εἰλικρινῶς, προστρέχοντας πίστει σοι, καὶ ὑγείαν τούτοις χορηγεῖς, παύων νοσημάτων, καὶ ἐξαιρών ἀρρώσθημα.

Σοῦ τὸ θεῖον τέμενος, ἰατρεῖον ἄμισθον Χριστός, Παντελεῆμον σοφὲ δείκνυσιν ἀεὶ, ἐν ᾧ τοὺς τιμῶντάς σε, πάσης ὀργῆς, πάσης ἀπειλῆς, πάσης στενώσεως, ταῖς εὐχαῖς σου ἀπολύτρωσαι.

Ἡ Δευτέρα ἤγγικε, παρουσία πρόσεχε ψυχὴ, ἐν μετανοίᾳ Θεῷ νῦν εὐαρεστεῖν, ἐπείγου καὶ κραύγαζε· Παμβασιλεῦ σῶσόν με Χριστέ, Παντελεῆμονος, μεσιτείας ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίου.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις Σου, ὡσπερ θρόνος πύρινος ἀγνή, τὸν νεύματι φοβερῷ φέροντα τὸ πᾶν, Αὐτὸν οὖν ἱκέτευε, ὡς Υἱόν Σου καὶ Δημιουργόν, κατοικτειρῆσαί με, καθ' ἐκάστην ὀλισθαίνοντα.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β' .

(Ο Κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς κατ' Ἀλφάβητον, ἐν δὲ τῇ
η' καὶ θ' ᾠδῇ: Ἔπος, Ἰωσήφ.)

ᾠδὴ α' . Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Ἀγωνισάμενος μάκαρ καὶ τὸν ἐχθρόν, συμπατήσας
χάριτι, τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ, ἀμοιβὴν τὰ θαύματα
σοφέ, ἐκομίσω παρ' Αὐτοῦ· ὅθεν τιμῶμέν σε.

Βασιλικῶν προσταγμάτων καταφρονῶν, Βασιλείαν
ἔλαβες διαμένουσαν σοφέ· ἧς τυχεῖν ἰκέτευε ἡμᾶς,
τοὺς προστρέχοντας πίστει, ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Γῆν ἐπὶ πᾶσαν τὸ κλέος τῶν ἱερῶν, καὶ πολλῶν
ἀγῶνων σου διελήλυθε σοφέ, καὶ θαυμάτων δύναμις·
διό, φερωνύμως ἔλεεῖς τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Θεοτοκίου.

Διὰ παντὸς Θεοτόκε ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν ἐκ Σοῦ ἰκέτευε,
σαρκωθέντα ὑπὲρ νοῦν, ὅπως ἀπολύτρωσιν παθῶν,
καὶ παισμάτων ἰλασμόν ἡμῖν δωρήσεται.

ᾠδὴ γ' . Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ἐπιποθήσας τὸν Χριστόν, καὶ πρὸ τοῦ μαρτυρίου,
καὶ τῆς υἰοθεσίας, ἐπικλήσεσι σεπταῖς, ἐξήγειρας τὸν
νεκρόν, Ἀθλοφόρε, πίστει θαυμαζόμενος.

Ζεούση ἔνδοξε ψυχῇ, τὴν πυρὰν τῶν βασάνων,
καθυπέμεινας πᾶσαν, ἀλλ' ἰκέτευε Χριστόν, πυρὸς
ῥυσθῆναι ἡμᾶς, αἰωνίου, πίστει δυσωποῦμέν σε.

Ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν, ἡ δοθεῖσά σοι χάρις,
πλουσιώτερον λάμπει· δι' ὧν φωτίζεις ψυχάς, τῶν

προσπρεχόντων τῇ σῆ, καθ' ἐκάστην, σκέπη
παναοίδιμε.

Θεοτοκίου.

Θεὸς σεσάρκωται ἐκ Σοῦ, ὑπὲρ λόγον Παρθένε, ὁ τὸ
εἶναι τοῖς πᾶσι, παρεχόμενος ἀγνή· καὶ ταῖς
πρεσβείαις ταῖς Σαῖς, διασώζων, κόσμον
κινδυνεύοντα.

Ῥδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Ἰάσεις ἔνδοξε, τελῶν ἐν Πνεύματι, θεραπεύεις τὰ
πάθη τῶν ἀσθενῶν, πίστει προσπρεχόντων σοι,
Παντελεῆμον μιμητά, τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Κακίας ῥῦσαί με, τοῦ πολεμήτορος, δυσωπῶν τὸν
Σωτῆρα καὶ τοῦ πυρός, τοῦ διαιωνίζοντος,
Παντελεῆμον Ἀθλητά, ὅπως πίστει μακαρίζω σε.

Λαμπτήρ παγκόσμιε, ἀστήρ ὀλόφωτε, τὴν ἐμὴν
σκοτισθεῖσαν ταῖς ἡδοναῖς, φώτισον διάνοιαν, καὶ
αἰωνίων ἀγαθῶν, κοινωνὸν εὐχαῖς σου ποίησον.

Θεοτοκίου.

Μὴ κατακρίνης με, τὸν ὑποκείμενον, χαλεπαῖς
τιμωρίαις διὰ πληθύν, Λόγε παραπτώσεων, ἐκδυσωπεῖ
Σε Ἰησοῦ, ἡ ἀρρήτως Σε κυήσασα.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νοσοῦντων πάντων ἰατρός, νόσου παραπτώσεων
πολλῶν, ταῖς ἱεραῖς μεσιτεῖαις σου, τὴν ἐμὴν καρδίαν
ἀποκαθάρισον, καὶ φέρειν ἐναρέτως, καρποὺς
εὐόδωσον.

Ἐένως ἐνήθλησας ἐπὶ γῆς, βράσματα λεβήτων
καλεπά, ὑπενεγκῶν ἀνδρικότατα, ὃ Παντελεῆμον
Μαρτύρων καύχημα· διό με ἀεννάως, φρούρει
πρεσβείαις σου.

Οἶκος Τριάδος ἀναφανείς, τοὺς εἰδωλικοὺς Μάρτυς
ναοὺς, Παντελεῆμον ἠδάφισας· ὅθεν ἐν ναῶ σου, ἀγίῳ
καίροντες, τὰς σὰς ἀνδραγαθίας, ἀνακηρύττομεν.

Θεοτοκίου.

Παρθενομήτωρ ἐν γυναιξί, μόνη ἀνεδείχθης Ἰησοῦν,
ἀποτεκοῦσα πανάμωμε, τοῦτον ἐκδυσώπει ἐλεηθῆναι
με, πολλὰ ἡμαρτηκότα, καὶ κινδυνεύοντα.

Ῥδὴ σι'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσα.

Ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, Φαραὼ τὸν νοητόν,
Παντελεῆμον ὤλεσας, οὐ τῆς ἐνέδρας λύτρωσαι τοὺς
θερμόν, πλουτοῦντας προστάτην σε, καὶ πρὸς Κύριον
πρέσβυν ἀκαταίσχυντον.

Σαρκὸς σου τὰ σπαράγματα, κατεπλάγησαν σοφέ,
τὰ τῶν Ἀγγέλων Τάγματα, ὡσπερ γὰρ ἄλλου
πάσχοντος Ἀθλητὰ, διέκεισο ἔνδοξε, τοῦ Δεσπότη τοῦ
κάλλος φανταζόμενος.

Τὰ πάθη τὰ τίμια, μιμησάμενος Χριστοῦ,
Παντελεῆμον ἔνδοξε, πάντα τὰ πάθη παύεις τῶν
ἀσθενῶν· διὸ τῆς καρδίας μου, τὰ ἀνίατα πάθη νῦν
θεράπευσον.

Θεοτοκίου.

Ἵμνουμέν Σε ἄχραντε, ὑπερύμνητον Θεόν,
ὑπερφυῶς κηήσασαν, τοῦτον δυσώπει ἄχραντε

ἐκτενῶς, εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ἐν ἡμέρα τῆς δίκης, πολλὰ πταίσαντας.

Ὁδὴ ζ'. Δροσοβόλου μὲν τὴν κάμινου.

Φλεγομένου κατεφρόνησας ἀοίδιμε, καὶ φθειρομένου σώματος, ἐν θαλάσῃ δέ, παρανόμων κρίσει ἐμβληθεὶς, ἐρρύσθης χειρὶ ζωαρχικῆ Παντελεῆμον ὑμῶν, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητῆν.

Χεῖρα δίδου βοηθείας μοι πανένδοξε, χειμαζομένῳ πάντοτε, βίου κλύδωνι, καὶ πολλῶν παθῶν ἐπιφοραῖς, σωζόμενος ὅπως ἀνυμῶ, Παντελεῆμον ἐν χαρᾷ, τὴν προστασίαν σου.

Ψυχικῶν με μολυσμάτων ἐλευθέρωσον, ἀγίαις μεσιτείαις σου, τῆς καρδίας μου, τὰς ὀδύνας ἴασαι σοφέ, βαδίζειν τὰς τρίβους τῆς ζωῆς, ἐν μετανοίᾳ ἀκλινεῖ, νῦν ἐνδυναμῶσον.

Θεοτοκίου.

Ὁραιώθης ὑπὲρ πάντας παναμώμητε, καὶ πλέον κεχαρίτωσαι, ὡς κυήσασα, τὸν ὡραῖον κάλλει Ἰησοῦν, ἡμᾶς καλλωπίζοντα ἀγνή, καταφθαρέντας καὶ τὸ πρὶν, κάλλος μειώσαντας.

Ὁδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις.

Ἐλεήμονα γνώμην ἔχων ἀοίδιμε, ἀπετμήθης ἐλαίας φυτῷ τὴν κάραν σου, ἔλαιον ἡμῖν ἀναβλύζων ἰάσεων, πάντοτε ἰλαρύνων, ψυχὰς Παντελεῆμον.

Πειρασμῶν ἡμᾶς ῥῦσαι καὶ περιστάσεων, τοὺς προστάτην σε μέγαν πλουτοῦντας ἐνδοξε, καὶ

τιμωριῶν αἰωνίων πρεσβείαις σου, ὅπως σε τιμῶμεν,
εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ περίδοξος οὗτος οἶκός σου πάνσοφε, ἐν αὐτῷ σε
φοιτῶντα ἔχων ἐκάστοτε, ἄκλυτος λιμὴν ἀσθενούσι
γνωρίζεται, κλυδωνιζομένοις, κακώσεσιν ἀμέτροις.

Θεοτοκίου.

Σαρκωθείς ἐκ γαστρὸς Σου Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐν
δυσὶ ταῖς οὐσίαις ἄνθρωπος τέλειος, ὤφθη καὶ Θεός,
ἀσυγχύτως ἀμφοτέρα, ἄκραντε τηρήσας, ὡς οἶδεν
ἀπορρήτως.

Ῥδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ἰσχὸν καθείλες τοῦ πολεμήτορος, τὴν τοῦ Θεοῦ
σαφῶς περιζωσάμενος δύναμιν, καὶ Μαρτύρων Ἁγίων
ἐν αἵματι, ὅλος ὠραϊσμὸς τῷ παντοκράτορι, ᾧ
Παντελεῆμον, Ἀθλητὰ χαίρων παρίστασαι.

Ὡς ὢν Μαρτύρων νῦν ὁμοδίαιτος, ἐν οὐρανοῖς σοφῆ
Παντελεῆμον ἰκέτευε, σὺν αὐτοῖς ἀενάως τὸν Κύριον,
ὅπως ἀμαρτημάτων λάβωμεν ἄφεσιν, καὶ τῶν αἰωνίων,
ἀγαθῶν ἀξιωθείημεν.

Στρατὸς Ἀγγέλων σοῦ προηγῆσατο, τῆς ἱερᾶς ψυχῆς
ἐκδημησάσης πρὸς Κύριον, καὶ σκηναί σε δικαίων
ἐδέξαντο, αἵματι μαρτυρίου ὠραϊζόμενον, ταῖς τῶν
στιγμάτων, καλλοναῖς Μάρτυς λαμπόμενον.

Ἡ νῦν κατέχουσά σε ἀμέλεια, οἴμοι ψυχὴ μου
μένουσα, προξενεῖ τιμωρίαν σοι, ἀνανήψασα οὖν
μετανόησον, κράζουσα τῷ Κυρίῳ· σῶσόν με Δέσποτα,
ταῖς Παντελεήμονος, εὐχαῖς ἵνα δοξάζω σε.

Θεοτοκίου.

Φωνὰς τῶν δούλων Σου παναμώμητε, πρόσδεξαι νῦν καὶ ταύτας τῷ Υἱῷ Σου προσάγαγε· ὅπως ἴλεως πᾶσι γενήσεται, τοῖς τεταπεινομένοις ταῖς παραβάσεσιν, ἵνα Σε ὑμνῶμεν, ἐκτενῶς καὶ μακαρίζομεν.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ.

(Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς κατ' Ἀλφάβητον, ἐν δὲ τῇ η' καὶ θ' ᾠδῇ: Ἔπος, Ἰωσήφ.)

ᾠδὴ α'. Νεύσει σου πρὸς γεώδη.

Αἴγλη φαινοτάτη τῆς Παναγίας Τριάδος, ἀεὶ ἐλλαμπόμενος, Παντελεῆμον ἔνδοξε· πάντων ἡμῶν τὰς καρδίας, τῶν εἰλικρινῶς σε τιμώντων καταύγασον.

Βέλεσιν ἀμαρτίας, κατατρωθέντα με ὄλον, ἰάτρευσον Ἄγιε, μοτώσει τῆς πρεσβείαις σου· ὅπως χαίρων ἀνυμνῶ σου, τὰς ἀνδραγαθίας σοφῆ, καὶ τὰ θαύματα.

Γλώσση σου θεολόγῳ, παρανομούντων ἐν μέσῳ, Θεὸν ἀνεκήρυξας, βροτὸν σοφῆ γενόμενον, τοῦτον πάντοτε δυσώπει, γλώσσης με δολίας ῥυσθῆναι, τιμῶντά σε.

Θεοτοκίου.

Δέσποινα Θεοτόκε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἐλεύθερον δεῖξόν με, καὶ δοῦλον γνησιώτατον, θείαις ποιήσον πρεσβείαις, τοῦ δι' εὐσπλαχνίαν, ἐκ Σοῦ ἀνατείλαντος.

Ὁδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἐπιβουλαῖς τοῦ πονηροῦ, ἀνεπιβούλευτος ὄθης, ἰδρυμένος πέτρα νοητῇ, Χριστοῦ ἐντολῶν· διό με στήριζον, περιτρεπόμενον ἀεὶ, καὶ κατευόδωσον πράττειν, τὰ πρὸς σωτηρίαν ὀδηγοῦντά με.

Ζάλην διέφυγες πικράν, πολυθειῖας παμμακάκαρ, καὶ πρὸς ὄρμον θεῖον γαληνόν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τῆς θείας γνώσεως, καὶ ἀγνωσίας τῷ βυθῷ, συνεχομένους ἐρρύσω, ὦ Παντελεῆμον ἀξιάγαστε.

Ἥλιος ὡσπερ φωταυγῆς, τὴν οἰκουμένην φωτίζεις, ἱαμάτων λάμπησι σοφέ· διό σοι βοῶ ψυχῆς μου φώτισον, πάσας αἰσθήσεις δυσωπῶν, τὸν ἐκ Παρθένου ἀγίας, Ἥλιον ἀφράστως ἀνατείλαντα.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα παράδοξον ἐν Σοί, τὸ πεπραγμένον Θεὸν γάρ, ἀπορρήτως τίκεις ἐπὶ γῆς, Αὐτὸν οὖν ἀγνή δυσώπει πάντοτε, κατοικτειρήσαι με βοῶ, ἀχρειωθέντα διόλου, ταῖς διηνεκέσι παραβάσεσι.

Ὁδὴ δ'. Ὁ πατρικοὺς κόλπους.

Ἴκετηρίαν νῦν ὑπὲρ ἡμῶν, Παντελεῆμον πρὸς τὸν Κτίστην ποιήσον, ὅπως εὕρωμεν συγχώρησιν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ πυρὸς γεένης ρυσθείημεν.

Κόσμος ὑπάρχων τῶν Ἀθλητῶν, τῶν κοσμικῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον, τὸν τοῦ κόσμου μάκαρ Κύριον, ἀεὶ ἰλεούμενος, Ἀθλητὰ θεόφρον πανόλβιε.

Λελυτρωμένος τοῦ ἀπαθοῦς, τῷ θείῳ πάθει Ἀθλητὰ μακάριε, ἐκ παθῶν δεινῶν με λύτρωσαι, πίστει καταφεύγοντα, ἐν τῇ θεία σκέπη σου πάντοτε.

Θεοτοκίου.

Μόνη ἐκύησας ἐπὶ γῆς, τὸν Πλαστουργὸν ἀγνή πανάμωμε, μόνη ἄφθορος μεμένηκας· διὸ ἱκετεύω Σε, ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι πρεσβείαις Σου.

Ῥδὴ ε'. Κύριε ὁ Θεός μου.

Νόμους σωτηριῶδεις, συντηρῶν ἀτρώτους τῶν παρανόμων, νόμους κατεπάτησας, καὶ νομίμως ἤθλησας, Ἀθλοφόρε Παντελεῆμον, διὰ τοῦτο πίστει τιμῶμέν σε.

Ἐένως ὑπεραθλήσας, τῆς σεπτῆς Τριάδος πάνσοφε Μάρτυς, ξένα καὶ παράδοξα, ἐργάζη θαυμάσια, ἰατροῦν πάθη ποικίλα· ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ῥμβρισον ἡμῖν Μάρτυς, ἰλασμὸν παισμάτων ταῖς προσευχαῖς σου, παῦσον τὸ κλυδώνιον, παθῶν μεσιτείας σου, καὶ παντοίας λύτρωσαι βλάβης, τοὺς προσκαλουμένους σε πάντοτε.

Θεοτοκίου.

Πύλη τῆς θείας δόξης, ἐκ πυλῶν με ῥῦσαι τῆς ἁμαρτίας, ὁδοὺς μετανοίας μοι δεῖξον, εἰσαγούσας με, πρὸς τὰς πύλας τῆς σωτηρίας, ὅπως κατὰ χρέος δοξάζω Σε.

ᾠδὴ σ'. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Ῥωμαλαίως Μάρτυς, ἤνεγκας βασάνων τοὺς πόνους, τὴν ἄπονον λῆξιν προαποβλέπων, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης σκοπούμενος, ἅπερ σοι παρέχει ὁ Δεσπότης, ὃ Παντελεῆμον, Ἀθλητὰ δοξάζω σε.

Στρατιᾶς Ἀγγέλων, πάσας ἐναθλῶν θαρσαλαίως, ἐξέπληξας Μάρτυς Παντελεῆμον, μεθ' ὧν δυσώπει εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ κρίσει, οἱ καταφυγόντες ἐκ ψυχῆς τῇ σκέπῃ σου.

Τοῦ Θεοῦ παμμάκαρ, ἔλεον μιμούμενος πάντας, οἰκτειρήσας ὄντως ἐν συμπαθείᾳ, καὶ νοσημάτων λυτροῦσαι καὶ θλίψεων· ὅθεν σοι κραυγάζω Ἀθλοφόρε· τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν νυνὶ ἐλέησον.

Θεοτοκίου.

Ὑμνωδίαῖς θείαις, τὴν εὐλογημένην Παρθένον, συμφώνως ὑμνήσωμεν οἱ σωθέντες, τῷ ὑπὲρ νοῦν Αὐτῆς τόκῳ καὶ κράζομεν· χαῖρε τῶν μητέρων μέγα κλέος, χαῖρε ἡ αἰτία τῆς ἡμῶν θεώσεως.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Φῶς σοι ἀνέτειλε σοφέ, ὡς δικαίῳ εὐθεῖ καὶ πράῳ, καὶ ἡ τούτου σύζυγος εὐφροσύνη, μέλποντι Παντελεῆμον· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Χαίρεις καρᾶ ἐν οὐρανοῖς, μετὰ πάντων τῶν ἀθλησάντων, στερρῶς μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, λύσιν ἁμαρτημάτων Παντελεῆμον, τοῖς σὲ τιμῶσι πάντοτε, ὡς θερμὸν ἀντιλήπτορα.

Ψυχαῖς Μαρτύρων ἱεραῖς, νῦν συγκαίρει πάνσοφε, ἡ σὴ ψυχὴ, μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, ἐπταισμένων τὴν λύσιν Παντελεῆμον, καὶ οὐράνιαν ἔλλαμψιν, τοῖς πιστῶς εὐφημοῦσί σε.

Θεοτοκίου.

Ῥωθης παλάτιον Θεοῦ, Θεοτόκε ἄκραντε ἐν ᾧ, σαρκὶ οἰκήσας ὁ εὐσπλαγχνος, οἰκητήρια τούτου τῆς θείας δόξης, τοὺς εὐσεβεῖς ἀπέδειξεν, ἱερῶς ἀνυμνοῦντάς Σε.

Ῥδὴ η' . Τὸν μόνου ἀναρχου.

Ἐπιστασίαις σου ἱεραῖς θεομάκαρ ἐπευλογῶν ἡμᾶς, ἐν τούτῳ τῷ οἴκῳ, τῇ κλήσει σου τιμωμένῳ, μελλόντων ἐκεῖσε ἀγαθῶν, τυχεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀξίωσον εὐχαῖς σου.

Πῦρ οὐ κατέπηξας, οὐ θηρία οὐ ξίφος, οὐδὲ παντοίων, ἀλγηδόνων τὸν ὄγκον, πανεύφημε καὶ τὰ ἀλγη κουφίζεις, τοῖς ψάλλουσιν ἀεὶ, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος.

Ῥφρὸν κατέβαλες, δυσμενῶν ἀοράτων, ταπεινωθεὶς διὰ Χριστόν, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, διὰ τοῦτο βοῶ σοι· ἐπίσκεπαί με νῦν τὸν τεταπεινωμένον, ἐκ πλήθους τῶν παισμάτων.

Θεοτοκίου.

Σαρκὸς ὁ ἄσαρκος, ὁμοιώματι ὄφθη, τοῖς ἀπωσμένοις, καὶ τεταπεινωμένοις πανάμωμε, ἐκ γαστρὸς Σου ἐκλάμψας καὶ ἔσωσεν ἡμᾶς· διὸ Σε εὐχαρίστως, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Ὁδὴ θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Ἰσχὸν καθεῖλες τελείως τοῦ πολεμήτορος,
καθοπλισθεὶς δυναστεία τοῦ παντοκράτορος· ὄθεν
κραυγάζων σοι· γενναῖε Ἀθλοφόρε, τὴν
καταβεβλημένην, ψυχὴν μου ταῖς ἀπάταις, τῶν
δαιμόνων εὐχαῖς σου στήριζον.

Ὡραιώθεις ταῖς βασάνοις ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ταῖς τῶν
θαυμάτων ἀκτίσι μάκαρ ἀπήστραψας, φλέγων τοὺς
δαίμονας, φωτίζων τοὺς ἀνθρώπους, ἰώμενος τὰ πάθη,
ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· διὰ τοῦτο ὑμνολογοῦμέν σε.

Σὺ μιμήτης τοῦ Δεσπότη καὶ ἐλεήμονος,
γεγεννημένος ἐλαίας φυτῷ ἐκτέμνησαι, γάλακτος
ρεύσαντος, ἀνθ' αἵματος εἰς δόξαν, τοῦ οὕτω σε
μεγάλως, δοξάσαντος θεόφρον· Ὅν δυσώπει τοῦ
ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ἡ φοβερὰ ἐπὶ θύραις κρίσις ἐφέστηκε, καὶ πονηρὰ
ἔργα ἔχων τρέμων κραυγάζω σοι· Κύριε Κύριε, ὁ
μόνος ἐλεήμων, εὐχαῖς τοῦ Ἀθλοφόρου, οἰκτείρησόν
με σῶσον, καὶ μελλούσης δόξης ἀξίωσον.

Θεοτοκίου.

Φωτοειδῆς Σε λυχνίαν προεθεάσατο θεοχαρίτῳ
Κόρη, Προφήτης ἔνθεος, θεῖον λαμπάδιον, ἀρρήτως
κεκτημένη, φωτίζον τοὺς ἐν σκότει, τοῦ βίου
καθημένους· διὰ τοῦτό Σε μακαρίζομεν.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'.

Ὁδὴ α'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀγώνας καὶ πόνους διὰ Χριστόν, ὑποίσας γενναίως ἀγωνίας με τῶν παθῶν, καὶ τῆς καταϊγίδος τῶν πταισμάτων, Παντελεῆμον πρεσβείαις σου λύτρωσαι.

Ὑπήρξας τῷ ὄντι περικαλλῆς, Μάρτυς νεανίας τὸν ἀρχέκακον συμπατῶν, καὶ τοῦ μαρτυρίου βηματίζων, Παντελεῆμον τὰς τρίβους γηθόμενος.

Τὰ πάθη θεράπευσον τῆς ἐμῆς, ψυχῆς Ἀθλοφόρε, καὶ τοῦ σώματος τὰς πολλάς, κούφισον ὀδύναις ἱκετεύων, Παντελεῆμον τὸν εὐσπλαγχνον Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη τῆς θείας ἀνατολῆς, ἀνοιξόν μοι πύλας, μετανοίας καὶ ἐκ πυλῶν, τῆς θανατηφόρου ἀμαρτίας, Θεογεννήτορ Παρθένε ἐξάρπασον.

Ὁδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Δρόμον τῆς ἀθλήσεως, διαδραμὼν στερρώως Ἄγιε, τοῦ δυσμενοῦς, πάσας τὰς πορείας, ἀπεστένωσας χάριτι.

Εὐροίμι σε Ἄγιε, περικυκλούμενος πάθει, καὶ πειρασμοῖς, μέγιστον προστάτην, τῶν δεινῶν ἐξαιρούμενον.

Ἦλγησας τυπτόμενος, καὶ φλογιζόμενος ἔνδοξε· ὅθεν βοῶ· πάντα μου τὰ πάθη, καὶ τοὺς πόνους θεράπευσον.

Θεοτοκίου.

Σκήνωμα γεγένησαι, τοῦ κατοικήσαντος ἄκραντε, τὴν Σὴν νηδύν, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀναπλάσαντος φύραμα.

Ῥοδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, θεία ἐπικλήσει νεκρὸν ἐξήγειρας, νεκρωθέντα με οὖν ζώωσον, ὃ Παντελεῆμον μεσιτεία σου.

Συντριβέντα με πάθεσιν, ὄλον καινοποίησον μεσιτείας σου, Ἀθλοφόρε συμπαθέστατε, ὅπως ἐν αἰνέσει μακαρίζω σε.

Ὁλετὴρ ὄφθης ἄριστος, τῶν τῆς ἀπωλείας ξοάνων Ἄγιε· ὅθεν κράζω σοι διάλυσον, τοὺς ἐπιζητοῦντας θανατῶσαί με.

Θεοτοκίου.

Δανιὴλ ὄρος θεῖόν Σε, πάλαι ὁ Προφήτης ἀγνή τεθέαται, ἐξ οὗ λίθος ἀποτέμνηται, ἀκρογωνιαίος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ῥοδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ὁ τυφλοὺς ὀμματώσας, θείαις ἐπικλήσεσι Μάρτυς πανόλβιε, τὴν ἐμὴν καρδίαν, τυφλωθεὶς πολλαῖς παραβάσεσι, καὶ ἐσκοτισμένην, Παντελεῆμον ἀμελεία, φωτισμοῦ προστασίαις σου πλήρωσον.

Ἦνεώχθη σοι Μάρτυς, πόλις ἐπουράνιος καὶ ὑπεδέξατο, καλλοναῖς τῶν ἄθλων, λαμπρυνθέντα Ἀγγέλων στρατεύματα, μεθ' ὧν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Παντελεῆμον, ὅπως εὖρωμεν χάριν καὶ ἔλεος.

Συντριβέντα με ὄλον, πάσαις παραβάσεσι καὶ ἀπολλύμενον, καινοποίησόν με, τῇ ἐν σοὶ μεσιτεία καὶ χάριτι, ὃ Παντελεῆμον, καὶ κληρονόμον οὐρανοῦ, Βασιλείας ἀνάδειξον δέομαι.

Θεοτοκίου.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ἄνθρωπος γενόμενος δι' ἀγαθότητα, διὰ Σοῦ Παρθένε, τοὺς ἀνθρώπους φθορᾶς ἐλυτρώσατο· Ὅν δυσώπει πάσαις, καταφθαρέντα πλημμελείαις, οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαί με Δέσποινα.

Ῥδὴ σι'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰάσεων ποταμούς, Παντελεῆμον γενόμενος, ξηραίνεις τὰ τῶν παθῶν, ἐκάστοτε ρεύματα, καὶ διώκεις πνεύματα, τὰ τῆς πονηρίας· ὧν τῆς πλάνης ἡμᾶς λύτρωσαι.

Παράδεισος ἀληθῶς, ὁ σὸς ναὸς ἀναδέδεικται, ὡς ἄνθη πολυειδῆ, προσφέρων τὰ θαύματα, καὶ διώκων χάριτι, πᾶσαν δυσωδίαν, νοσημάτων ἀξιάγαστε.

Ἀγάλματα πονηρά, δαιμόνων Μάρτυς κατέβαλες, ἐξεικονίσας ἐν σοί, τὸ πάθος τὸ ἅγιον· διὸ τὰ ἰνδάλματα, τὰ ζοφώδη Μάρτυς, τῶν ἐμῶν παθῶν ἀπέλασον.

Θεοτοκίου.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, καθάρισόν μου τὸν νοῦν, παθῶν ἀμαυρότητος, καὶ δεῖξον ἀνάπλεων, φωταυγῶν ἀκτίνων, τοῦ ἐκ Σοῦ ἡμῖν ἐκλάμπαντος.

Ὁδὴ ζ'. Παῖδας Ἑβραίων.

Μέλη τεμνόμενος παμμάκαρ, ἀναπόσπαστον ἐτήρησας τὸν νοῦν σου, τῆς ἀγάπης Θεοῦ, σοφὲ Παντελεῆμον, τῶν Ἀθλοφόρων καύχημα, καὶ Ἀγγέλων συμπολίτα.

Ἄστρον πολύφωτον ὠράθης, ταῖς ἀκτίσι σου τῶν πόνων καταυγάζον, τοὺς βοῶντας πιστῶς, σοφὲ Παντελεῆμον· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κόσμος ὠράθης τῶν Μαρτύρων, τῶν τοῦ κόσμου· διὸ σκανδάλων ῥῦσαι, καὶ μελλούσης φλογός, καὶ σκότος αἰωνίου, ἐκδυσωπῶν τὸν Κύριον, Ἀθλητὰ Παντελεῆμον.

Θεοτοκίον.

Ἄγιον τέτοκας ἀγίων, Μητροπάρθενε Ἁγία Θεοτόκε· διὸ πάντας ἡμᾶς ἀγίασον ὑμνοῦντας, τὴν Σὴν ἁγίαν γέννησιν, ἐκ ψυχῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁδὴ η'. Νικηταὶ τυράννου.

Ῥοαῖς τῶν αἱμάτων, δυσσεβείας θάλασσαν ἀποξήρανας, ἀναβλύξεις ῥεῖθρα τοῖς πιστοῖς ἰάσεων Παντελεῆμον, καὶ ἐκπλύνεις ῥύπον νοσημάτων ἅπαντα· ὅθεν σε τιμῶμεν πιστοὶ εὐσεβοφρόνως.

Τροχῶ τεταμένος, ἤνεγκας τὴν βάσανον γενναιοφρόνως· διὸ σοι κραυγάζω· συμφοραῖς τοῦ βίου με καὶ πολυτρόποις, πειρασμοῖς τοῦ πλάνου νῦν κατατεινόμενον, οἴκτειρον εὐχαῖς σου, σοφὲ Παντελεῆμον.

Ὁ τὸν Ἀθλοφόρον, ἰατρὸν πανάριστον τῶν ἀσθενούντων, δείξας εὐεργέτα ταῖς τούτου δεήσεσι πάντα τὰ πάθη, καὶ τὰς ἀσθενείας ἴασαι φιλάνθρωπε· ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίου.

Ὑπερτέρα πάντων, τῶν Ἀγγέλων πέφυκας Θεογεννήτορ, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον ἀπορρήτῳ τέξασα κυφορία· διὰ τοῦτο πάντες, χαῖρέ Σοι κραυγάζομεν, διὰ Σοῦ ῥυσθέντες, τῆς πρώην καταδίκης.

ᾠδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰχνεσι Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθησας καὶ τούτου ἐζήλωσας, πάθος τὸ τίμιον, δι' οὗ ὁ κόσμος εὔρεν ἀπάθειαν, καὶ Βασιλείας οὐρανῶν, ἀξίως ἐπέτυχες Παντελεῆμον· διό, κατανύξει σε ψυχῆς μακαρίζομεν.

ᾠράθης Μάρτυς ἐν καιρῷ, τῶν ἀγώνων ἱερῶς δυναμούμενος, καὶ διακείμενος, καθάπερ ἄλλου πάσχοντος ἔνδοξε· ἀλλ' ἐκδυσώπει τὸν Χριστόν, πάθεσί με πάντοτε κλυδωνιζόμενον, ὀδηγήσαι με πρὸς λιμένα σωτήριον.

Στέναξον δάκρυσον ψυχῆ, ἀμαρτίαις καλεπαῖς περιπίπτουσα, καὶ μὴ ἀνάνηψιν, ἔχουσα ὅλως καὶ πίστει βόησον· Παντελεήμονος εὐχαῖς, οἴκτειρόν με Κύριε, τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου, παρορῶν μου τὰ πολλὰ πλημμελήματα.

Ἡ κρίσις ἤγγικε ψυχῆ, μεταγνῶναι τῶν κακῶν προθυμήθητι, μὴ ὥσπερ ἄκαρπος, εἰς πῦρ πεμφθήσῃ

τὸ ἀτελεύτητον, σπεῦσον καὶ βόησον Χριστῶ, σῶσόν με φιλόανθρωπε, Παντελεήμονος, τοῦ ἐνδόξου Ἀθλητοῦ παρακλήσεσι.

Θεοτοκίου.

Φεῖσαί μου μόνη Βασιλεῦ, ὅταν μέλλης ἐπὶ θρόνου καθέζεσθαι, τοῦ κρίναι ἅπαντας, παρισταμένων πάντων Ἀγγέλων Σου, μὴ ἀπορρίψης με τοῦ Σοῦ, προσώπου Φιλόανθρωπε καθικετεύει Σε, ἡ τεκοῦσά Σε ἀγνή παναμώμητος.

ΙΔΙΟΜΕΛΟΝ

Ἦχος πλ. β'.

Δεῦρο δῆμοι σήμερον, τῶν φιλευσεβῶν, τὰ περικαλλῆ συστήματα, ἐγκωμίων τοῖς τερπινοῖς ἄνθεσι, περιπλέξαντες στέφανον χρυσολαμπῆ, τὸν Μάρτυρα καταστέχωμεν, καὶ ἐν ἀγαλλίασει ἀναβοήσωμεν· χαίροις, φαεινότατε ἀστήρ, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, Παντελεῆμον Μάρτυς ἔνδοξε, ὁ ἐξ οὐρανοῦ τὴν κλήσιν ὡσπερ Παῦλος δεξάμενος γενναιότατε· χαίροις, ὁ θερμὸς προασπιστής, καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν ἐν ἀνάγκαις· χαῖρε, σοφέ, ὁ τῶν ἀρρώστούντων τὰ πάθη, ἀναργύρως ἰώμενος, τῆ ἑνεργεία τοῦ Πνεύματος. Ταῖς γὰρ τοῦ σοφοῦ Ἑρμολάου διδασκαλίαις στηρικθεὶς, ἀπεσεῖσω τοῦ πατρὸς τὴν ἀσέβειαν, καὶ τὴν τῆς μητρὸς ἀναδεξάμενος εὐσέβειαν, ἐμυήθης τῶν κρειπτόνων τὴν ἀπόλαυσιν. Διὸ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἐλλίπης πρὸς Κύριον, τοῦ πρεσβεύειν αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

